Ч. 69. Неділя 28 марта (10 цьвітня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.
Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї парляментарної. — З'їзд міністрів в Абациї. — Справа македоньскої реформи. — Замах на їшпаньского короля. — Російско-японьска війна).

Отже по сьвятах має ся розпочати парляментарна „робота“, а поки що будуть ще відбувати ся конференциї спільних міністрів, щоби зладити для Делеґаций буджет на 1905 р. — Чи дальша сесия Ради державної буде вже відбувати ся спокійно, чи ще з характером обструкцийної борби, годі знати, бо в переговорах угодових межи Нїмцями а Чехами настала застоя і годі щось певного довідати ся. Кажуть лиш, що зараз, скоро лиш Рада державна збере ся, розпічнуть ся знову переговори „межи проводирами обох народів, що проживають в Чехії“. Переговори ті будуть відносити ся виключно лиш до справи подїлу Чехії на округи, підчас коли головні жаданя Чехів, а то заведенє ческої внутрішної мови урядової і основанє ческого унїверситету на Мораві будуть „поки що“ вилучені з тих переговорів.

Реченець скликаня спільних Делеґаций буде означений аж підчас сесиї палати послів, а коли удасть ся помирити Чехів з Нїмцями і не буде обструкциї, то засїданя Делеґаций будуть відбувати ся аж в осени; в противнім же случаю Рада державна буде закрита а Делеґациї зберуть ся на засїданя в маю.

Як вже звістно, австрийский міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский перебуває в Абациї, а вчера приїхав там з Венециї італїяньский міністер справ заграничних Тітоні; нинї відбуває ся конференция обох міністрів. В конференциї бере участь також новий італїяньский посол у Відни кн. Аварна. У Венециї був також давний італїяньский амбасадор при віденьскім дворі, ґр. Нїґра, і конферував з Тітонім. Річ ясна, що з'їзд так визначних мужів державних мусів звернути увагу на себе. Отже щоби не лишити сьвіт в сумнїві що до сего з'їзду, то „Pol. Corr.“ заявляє, що з'їзд обох міністрів в Абациї відповідає бажаням обох сторін познакомити ся особисто та єсть природним виразом союза межи Австро-Угорщиною а Італїєю. Римска „Capitale“ зазначує, що з'їзд міністрів в Абациї має на цїли ще більше скріпити і задокументувати союз межи Австро-Угорщиною а Італїєю, тим більше, що межи тими обома державами нема нїяких специяльних справ політичних, що до котрих не було би можливе якесь порозумінє. До сих відзивів прилучає ся ще й третій, нїмецкий: „Nord. Allg. Ztg.“ витає з симпатиєю з'їзд міністрів в Абациї і висказує надію, що з'їзд той причинить ся до заключеня політичного порозуміня межи Австро-Угорщиною а Італїєю.

З повисших голосів виходить досить ясно цїль сего з'їзду міністрів в Абациї. Хоч би він був навіть і случайний, як недавна гостина нїмецкого цїсаря в Неаполи, або як гостина нашого монарха в Абациї у шведского короля, то таки річ певна, що розходить ся не так о саме особисте знакомство міністрів, як о політичне порозумінє межи верховодячими мужами обох держав і що мусить бути якась специяльна цїль того порозуміня, бо годі припускати, щоби обох міністрів зібрала лиш охота придивити ся один другому, як они виглядають з лиця.

„Fremdenblatt“ доносить, що міністерство війни одержавши донесенє від австро-угорского амбасадора в Константинополи, завізвало тих офіцирів, котрі в своїм часї зголосили ся до служби в македоньскій жандармериї, щоби телєґрафічно заявили, чи готові вступити до служби під давними услівями. Із загального числа тих офіцирів буде вибраних пятьдесять, котрі мають дня 20 с. м. приїхати до Солуня. Ті офіцири вступлять до жандармериї в ранзї о один степень висшій, як та, яку мають. Поки що вступлять они лиш на два роки, а дотеперішна їх ранґа в армії буде їм застережена.

Справа реформ в Македонії поступає поволи наперед. З Константинополя доносять,

---

42)

Слїди їздця.

(Повість з англійского).

(Дальше).

XVIII.

Посеред своєї родини.

Число двайцять сїм був одинокий дім, що якось переривав одностайність улицї Мільтона. Мав відмінний вигляд о стілько, що не було в нїм партеру. На его місце було склепінє ворота, що вели на подвірє одного будівничого. Дверми від улицї входило ся на площу, що як раз була так велика, аби помістити від біди солому плетїнку і одну особу. Зараз за нею здіймали ся до гори стрімкі, деревляні сходи.

Коли Лїся застукала, отворила двері хороша дівчина з милим лицем. Мала на собі зношену вовняну сукню, нїякої краски а до того погано зроблену. Певне, що в тім одностайнім фабричнім окруженю була би лїпше видавала ся якась живійша, яркійша краска.

На грудях дівчини видко було цїлий магазин шпильок і голок, при котрих висїли кусники ниток. Мала утомлений, марний вигляд, який надає безнастанна праця при шитю.

Лїся відчула, що то мусить бути швачка між єї сестрами, але не сказала слів, які мала на устах. Стояла на місци і глядїла на дівчину, не знаючи, як відозвати ся.

Вкінци спитала тихо:

— Чи панї Гардман дома?

— Так, тїтка на горі. Хочете з нею бачити ся?

— Ти мусиш бути Джессі — скрикнула тепер Лїся і вхопила руку дівчини.

— Так називаю ся — відповіла Джессі, відтягаючи від неї руку і видивила ся на незнакому собі особу, гадаючи, що говорить з божевільною.

— Чого хочете, коли сьмію спитати?

— Ах, Джессі, ти не відгадуєш, хто я? Твоя сестра, твоя рідна сестра Лїся!

— Боже! — крикнула Джессі і обіймила єї шию. — Лїся! То ти! — кричала, не тямлячи себе з утїхи. — Отже вкінци по тільких, тільких лїтах показуєш ся у нас. Тїтка казала, що вже не прийдеш до нас, що ти за горда, але я все говорила, що скоро лиш буде можливо, ти навідаєш ся і ось ти тут. Нї! Якже я тїшу ся! Яка радість для мене! — і жива Джессі плескала в долонї.

— Боже, як я тїшу ся! — повторяла она і Лїся чула, що та дівчина хоч не мала висшої товариської оглади, мусїла мати дуже добре серце.

— Ходи зі мною, Лїсю. Напєш ся чаю і з'їш дещо. Яка ти блїда і умучена! Алеж ти мене налякала. Я гадала, що у тебе не всї дома, або як каже брат Біль, що бракує тобі пятої клепки.

Коли брат називає ся Вілїям, то чей не повинні були називати его „Біль“ — подумала Лїся і спустила очи. Чула, що чоловік з таким іменем не був би бажаним гостем в Тенґлї Манор.

Джессі бігцем пустила ся на сходи. З радости наробила страшенного крику.

— Тїтко! — кричала, отвираючи двері до комнати і тягнучи за собою Лїсю. — То несподїванка! Знаєте, хто то?

Панї Гардман читала якусь крейцарову повість. Сидїла на деревлянім стільци при отворених дверях, куди виходило ся на ґанок. З ґанку вели на долину деревляні сходи на той кусник подвіря, який будівничий полишив до ужитку своїм чиншівникам. Сама комната була кухнею, єї головну обставу творив простий деревляний стіл, така сама шафа, сильно зужита вибивана софа, кілька старих стільців і дуже старинний годинник, що показував рухи небесних тїл, зміну пор року і години, а що мав так богато робити, то не робив цїлком нїчого. В кухни, аби правду сказати, був досить великий нелад а панї Гардман виглядала, немов би Бог знає як довго не чесала свого волося. То була добре збудована, хороша женщина з хитрими чорними очима, червоними лицями і розумним лицем. Однако взагалї і комната і єї господиня мали дуже простий вигляд, що Лїсю немило вражало. Але що єї сестра приймила єї з такою любовію і щиростію, то она мала чувство, немов би мала причину бути вдячною і веселою.

— „Она могла би була приймити мене

що там відбуло ся сими днями засїданє комісиї для реорґанїзациї жандармериї в Македонії, на котрім установлено поділ цїлого краю на райони. Три вілєти македоньскі, в котрих поки що буде переведена реформа жандармериї, будуть поділені на пять районів контрольних а то: санджак скоплїйский буде стояти під контролею австрийского помічника войскового, солуньский санджак дістане российский, монастирский — італїяньский, Серрес — французкий а санджак Драма анґлїйский помічник.

При послїдних виборах муніципальних в Катальонії побідила републиканьска партия. Іспаньский містер Мавра хотів піддержати тамошну династичну партию і намовив короля Альфонса до подорожи до Барцельони. Король поїхав, оглядав місто і всїлякі в нїм заведеня а коли вертав з вистави, хтось підкинув петарду, котра вибухаючи зранила двох селян. Підозріного о замах якогось чоловіка арештовано.

З поля российско-японьскої війни найважнїйша тота вість, що Японцї стоять вже коло устя ріки Ялю, а навіть, як видко з депешї ґен. Куропаткіна до царя, беруть ся єї переходити. Куропаткін телєґрафував до царя дня 5 с. м.: „Ґенерал Качалїньский доносить під датою дня 4 с. м., що над рікою Ялю все спокійно. Напроти Турмічен на острові Матуцео прийшло до стички охотників з японьскими форпочтами, що надійшли з Віджу. Ми не мали ніякої страти. Японцї мали 6 убитих; число ранених незвістне. Японцї рабували склади в российскій оселї в Йонґампо і спалили їх. Супротив малого российского відділу станули 300 мужа японьскої піхоти“.

Новинки.

Львів дня 9-го цьвітня 1904.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар поручив радникови полїциї у Львові дрови Мих. Флятавови тимчасову управу дирекциї полїциї в Кракові.

— **При нагоді надходячих сьвят Воскресеня Христового** складаємо нашим П. Т. Читателям сердечні желаня. Христос Воскрес!

— **Іспитова комісия** для учителїв співу і музики. Доси учителї співу і музики середних шкіл та семинариий мусїли піддавати ся державним іспитам у Відни або в Празї. Для кандидатів було то великою недогодою, так з огляду на значні кошти подорожи, як і чужий викладовий язик. Завдяки заходам деяких впливових членів львівского товариства музичного та недогода тепер відпала, бо п. міністер просьвіти утворив таку іспитову комісию у Львові. Головою сеї комісиї іменував директора львівскої консерваториї музичної, Мечислава Солтиса, а незабаром буде зложена цїла комісия іспитова.

— **Сільский листонос.** З днем 16 с. м. заводить дирекция почт і телєґрафів при почтовім урядї в Яричеві службу сїльского листоноса для місцевостий: Яричів новий, Кукизів, Руданцї і Церерів.

— **XII полк гузарів**, що стояв у Львові від кількох літ, від'їхав в пятницю на Угорщину, куди его перенесено. На его місце приходить до Львова 9-ий полк драґонів.

— **Утїкли конї.** Стефан Яремчук, селянин з Підгайчик, в перемишляньскім повітї, доніс вчера полїциї, що перед кількома днями утїкли ему із стайнї дві клячі: шпакована і темногнїда.

— **Самоубийство.** У власнім мешканю при ул. сьв. Анни під ч. 15 у Львові відобрав собі вчера рано житє вистрілом з револьвера капітан 95 пп. Станислав Щепснович. Причина самоубийства незвістна.

— **Чудом спасені.** Дня 25 марта с. р. вибрало ся шїстьох любителїв їзди на „скі“ на верхок гори Ароза-Вайсторн з Швайцариї. високої 2.655 м., аби звідтам зїхати на долину. Коли прогульковцї були ще недалеко вершка гори, зашуміла грізна лявіна над їх головами. Смерть була нехибна. Однак лявіна посувала ся так, що всї прогульковцї найшли ся на єї хребтї і разом з нею злетїли в долину здорові і цїлі. Має то бути перший такий случай в Альпах.

— **Пожари.** Село Квятовичі коло Горлиць згоріло до тла в ночи з понедїлка на второк. Шкода виносить около 300.000 К. В огни погибла 1 женщина. — В Басївцї коло Львова згоріли онгоди дві селяньскі загороди.

— **З Куритиби** в Паранї доносять тамошна Gazeta Polska: В ночи з дня 16 на 17 лютого окрадено в Курітибі руску церкву, збудовану на площи сьв. Францїска. При крадїжи вибито вікна і зіпсовано два замки. З розбитої скарбони злодїй украв грошї, яких мусїло бути небогато, бо розбишака, очевидно з мести, хотів підпалити церковцю. В тїй цїли поставив сьвічку так, що від неї могло легко запалити ся вікно і стїна. Намір злочинця не сповнив ся, бо сьвічка скапала ся і церква остала.

— **Страшна печ.** В Філядельфії викрито недавно крематорию живих дїтий при однїм тайнім положничім заведеню. Кожду дитину, що прийшла на сьвіт, хочби була найздоровша, палено живцем в печи на попіл, аби затерти слїди гріху єї матери. Полїция ствердила доси шість случаїв спаленя дїтий, але мусїло їх бути більше. До сеї розбишацкої спілки, що займала ся паленем дїтий, належало також кількох лїкарів.

— **Найвисша зелїзниця на сьвітї** є тепер в американьскій державі Перу. Тою зелїзницею можна за вісїм годин дістати ся з горячого підсоня в гори, в околицї вічного сьнїгу. Довгота сеї зелїзницї виносить 222 клм., а кошти єї збудованя виносили поверх 200 мілїонів корон. Зелїзниця піднимає ся в гору на 4780 м., а на тїй висотї проїздить тунель довгий на 2400 м. Зелїзниця їде на берегах понад бездонними пропастями. В деяких місцях мусїли робітників в часї будови висажувати линвами. У машинах тої зелїзницї палить ся не вуглем але нафтою.

— **Померли** в послїдних днях у Львові: Войт. Марґаш, ем. офіцияд Дирекциї скарбу в 77-ім роцї житя; — Кароль Ткач, складач, довголїтний метрампаж „Дїла“, в 55-ім роцї житя.

холодно і менї докоряти, що я так довго не заглянула до неї“ — гадала Лїся.

Панї Гардман відложила свою книжку і встала на вид мнимої незнакомої.

— То певне та панї, котру поручила панна Пінчер — відозвала ся усьміхаючись до прибувшої.

— Нї, то не она, моя ласкава панї! Алеж то ми хитрі! Она о много менї дорожша як всї мої гостї, навіть як і ті, що при слові „додатки“ не кривлять ся. Атже то моя сестра — сестра Лїся! Чи не хороша? — і она почала обертати опираючу ся Лїсю як лялку. — Чи не струнка? Не виглядає як дама? Ах, моя дорога Лїсю, як же я тїшу ся!

Ще раз обійміла Джессї свою сестру. Відтак почала розпинати на нїй плащ.

— Який то крій? То певне робив мужеский кравець. То не тандитний товар.

— Отсе маєте нашу Джессю — сказала панї Гардман, глядячи з прихильним усьміхом на свою старшу братаницю. — Як она тїшить ся сестрою, що доси держала єї від себе здалека. Но, але й я тїшу ся, що ти раз приїхала — докінчила панї Гардман, обертаючи ся до Лїсї.

— Прошу вас, не робіть собі ніяких заходів задля мене — відозвала ся Лїся, котрій здавало ся, що їм перешкаджає. — Я не конче мушу мати чай. Для мене досить буде трохи молока і хлїба.

— Що говориш, дитино! Напєш ся доброго чаю з домашною булкою. Посидимо трохи і поговоримо. Ми обі з Джессию дуже любимо сьвіжу булку. Бігай но скоро по сметанку, Джессю, заки ще не замкнули склепу.

Джессї вхопила збанок з кілка і заки Лїся оглянула ся, збігла вже по сходах на долину. Панї Гардман розпалила тимчасом огонь і дала Лїсї міх до роздуваня. Відтак почала порати ся по кухни, налила до кітла води, замісила тїсто і поставила самовар на округлім малім столику. Робила всьо так зручно і скоро, що Лїся, котра бачила єї входячи до комнати, як она недбало сиділа, тепер аж здивувала ся.

Але у панї Гардман була вже така вдача; цїле єї житє складало ся з хвиль горячкової дїяльности і рухливости та з довших перерв лїнивства.

Тимчасом тїсто було готове і панї Гардман поробивши малі колачики, всунула їх до рури. Самовар шипів, в кухни по хвили настав якийсь такий лад і Лїся роздуваючи огонь, приглядала ся цїкаво рухливій і зручній тїтцї.

Джессї по довшім часї вернула зі сметанкою.

— Дивую ся, що ти так довго могла забарити ся, хоч так дуже утїшила ся сестрою — сказала панї Гардман.

— Панї Бонд має дитину і конче наставала, аби я поглянула на неї. Таке то маленьке.

— Де сестра Марі? — спитала Лїся, що доси була надто зворушена, аби питати о неї. — Не мешкає вже у вас, тїтко?

— Мешкає, очевидно що мешкає, лише що в суботу вечером вертає звичайно пізнїйше до дому. Коли вийде з робітнї, то ходить на прохід з своїм суджений. Та знаєш, що она має судженого?

— Писала менї, що заручена — відповіла Лїся.

— Він єсть коректором при часописи „Блекфордскі Новини“; дуже поважний молодий чоловік. Нї, що той чоловік знає! Ти здивувалась би — хоч певно богато учила ся.

— Дістає по трийцять пять шилїнґів на тиждень — говорила Джессї — і вскорі дістане два фунти підвижки. Тоді поберуть ся. Мають наймити мешканє недалеко редакциї — то хороший, маленький домик — оно коштує лиш шість шилїнґів на тиждень з ґазовим освітленем, зеленими жалюзиями і всїм. Наша Марі має щастє.

— А Вілїям дома? — питала Лїся.

— Він пійшов з вітцем до театру — відповіла панї Гардман. — Нинї виступає Монмеренсі в ролї Клявдия Мільнота. Ти бачила єго вже в тїй ролї?

— Я не була ще нїколи в театрі — відповіла Лїся.

— Ах, ти бідна дитино! То нечуване! Заведемо тебе там з Джессию. Ми дуже радо ходимо до театру. Не можемо надивити ся.

— Ах, як менї подобає ся „Дама з Ліону!“ — зітхнула Джессї з одушевленим видом. — Монморенсі незрівнаний в ролї Клявдия. Коли єго раз бачило ся, як він іде через сцену такий хороший, в блискучих чоботах з золотими китицями, то не забуде ся єго нїколи!

— А єго Амлек! — скрикнула тїтка.

— Гамлєт, тїточко, не Амлек — поправила єї Джессї — Ви все так дивно вимавляєте імена.

— Ех, що там; вимавляю так, як їх чує моє ухо. Я неучена.

Джессї виймила горячі колачики з рури і розмазуючи помастила їх маслом. Чай був горячий, запалено сьвічки, бо доси сидїли при сьвітлї огня і мала кухня представляла тепер досить милий вид.

Джессї уперла ся, аби Лїся сїла на фотели, де була подушка одягнена пошивкою з кружева. Поналивала чаю і обслугувала сестру з найбільшою ніжностию. Лїся від часу сьнїдання в полудне не мала доси нічого в устах. Чай з сьвіжим печивом видав ся їй просто знаменитим. До того було їй дуже мило, що люблячa сестра так єї обслугувала і пестила.

Лїсю дуже дивувало, що она в тїй убогій комнатї, серед тих свояків, котрих і бесїда і погляди так значно ріжнили ся від єї цїлого виховання, чула ся майже як дома.

„І між такими людьми маю провести моє дальше житє“ — гадала собі, пючи чай і оперши утомлену голову о поруче крісла. — „З паньским житєм, зі штукою я вже розпращала ся.

— **З товариства „Просьвіта“.** Краєвий Виділ повідомив головний виділ товариства „Просьвіта“ у Львові, що надає право продажи краєвої соли кождій крамници читальні „Просьвіти“ з побором соли прямо з ц. к. салін або, коли сему велике віддалене салін стоїть на перешкоді, то в найблизшім заступстві продажи соли під уміреними услівями — коли ті крамниці будуть поручені головним виділом товариства „Просьвіта“ і коли зобовяжуть ся продавати топку соли по ціні, означеній виділом краєвим (22 сот. за топку) та удержувати в одвітнім льокали запас соли для місцевого населеня. Повідовляючи о тім читальні „Просьвіти“ — просимо, аби зволили як найскорше повідомити головний виділ товариства „Просьвіти“ у Львові, кілько топок потребує дана крамниця місячно і з котрої саліни їй найблизше спроваджувати сіль. (Саліни є в отсих місцевостях всхідної Галичини: в Болехові, Долині, Дрогобичи, Калуши, Косові, Ляцкім, Ланчині і Стебнику). — *З канцеляриї Товариства „Просьвіта“.*

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 9 цьвітня. Дня 19 с. м. приїде сюди наслідник анґлійского престола князь Уельский з женою і побуде тут до 23 с. м. Дня 25 с. м. Є. Вел. Цісар виїде на кілька днів до Будапешту.

Абация 9 цьвітня. Італїяньский воєнний корабель „Доґалї“, котрим їздить Тіттоні, приїхав до Абациї нині о 2 год. рано. О 9 год. пішов радник секцийний бар. Ґаґерн з порученя ґр. Ґолуховского на корабель повитати італїяньского міністра. О 10 год. перед полуднем поїхав міністер Тіттоні разом з італїяньским амбасадором у Відни кн. Аварна до двірка „Фльота“, щоби тут зложити візиту ґр. Ґолуховскому.

Берлин 9 цьвітня. „Nat. Ztg.“ обговорюючи зїзд міністрів в Абациї, каже, що сей факт в сполученю з недавною гостиною цісаря Вільгельма в Неаполи єсть новим доказом, що тридержавний союз опирає ся на кріпких основах і що непорозуміня, які настали були внаслїдок аґітациї серед австрийских Італїянців, зробили тепер місце щирій дружбі межи Італією а Австро-Угорщиною.

Париж 9 цьвітня. Померла тут бувша королева іспаньска Ізабелля.

Мадрид 9 цьвітня. З Барцельони доносять, що вибух петарди настав оногди о 9 год. вечером. Не ходило тут очевидно о замах, лиш о викликане переполоху в місті.

Барцельона 9 цьвітня. Коли король виходив оногди вечером з театру, роздав ся свист з кількох сторін, а публика запротестувала против того окликами: Най жиє король! Най жиє Ішпанія! Опісля прийшло до бійки, котрій аж жандармерия зробила конець.

Білґрад 9 цьвітня. Підчас представленя на дохід російских товариств червоного хреста, на котрім був також король Петро і новоіменований російский консуль, прийшло до антиросийских демонстраций. Образ царя височастано а російский їмн заглушено криками.

Петербург 9 цьвітня. „Новості“ доносять з Іркутска, що шини на байкальскім озері вже розбирають, бо лїд топить ся. Шлях коштував 250.000 рублїв, був уживаний через 4 неділї і перевіз 1693 ваґонів тягарових, 436 особових і 65 льокомотив.

Льондон 9 цьвітня. З Йокагами доносять телєґрафічно, що російска ескадра виплила з Порт Артура на широке море. Мало також прийти до битви з японьскою фльотою. Ся послїдна вість потребує ще потвердженя.

Льондон 9 цьвітня. З Сеула доносять, що Японцї опанували вже ріку Ялю. Передна сторожа японьска перейшла через ріку а войско російске уступило ся взад. Здогадують ся, що Росияни без опору відступлять Японцям Антунґ.

Льондон 9 цьвітня. З Харбіна доносять, що там прибув відділ неправильного войска зложений з 200 злочинців, що сидїли в кавказских арештах і що їх вислано зараз над ріку Ялю. На Сахалїнї формують також мілїцію зі злочинців.

Мушу працювати між людьми, що мають аж надто богато роботи, аби вести виґідне, безжурне житє. Але може то й лїпше сидїти в кухни, в котрій мене люблять і поважають, як їсти ласкавий хлїб в богатім домі і бути двайцять раз на день обидженою і скривдженою.“

— А на як довго позволили тобі, Лісю, лишити ся у нас? — спитала пані Гардман, коли допила свій чай і замастила ся масними колачиками.

— Я, тїтко, покинула Тенґлї Манор на все, я просила би, аби ви і стрий помогли менї самій зарабляти на хлїб.

— Що? — крикнула пані Гардман. — Ти утїкла від тої панї, що прибрала тебе за дочку і обіцяла твому бідному вітцеви, що на случай своєї смерти заосмотрить тебе? Нї, ти чей не могла бути так дурна. Не хочу вірити в щось такого.

— Гроші, тїтко, не становлять всього на сьвітї.

— Але становлять девять десятих частий із всього — відповіла пані Гардман. — І ти могла покинути хороший дім, добрих приятелїв, задля якоїсь дурницї?

Лїся силувала ся вияснити своє положенє, не виявляючи, о що єї обжалувано. Сказала тїтцї, що сестри Норберта зле з нею поводили ся, що обжалували єї, немов би она в підступний і хитрий спосіб хотїла здобути для себе користи.

— Всьо марні річи, нїчо иншого — відповіла панї Гардман з легкоpower...

— Шкода говорити о тім, тїтко. Я терпіла їм, як довго могла; але нинї було менї того за богато. — Она розплакала ся і склонила голову на плечі сестри, котра вже від кількох хвиль уклякла коло неї і цїлувала та потїшала єї.

— Досить, тїтко, не говоріть більше — відозвала ся Джессі. — Не бачите, що она так розжалоблена? Коли будете дальше сварити, то погадає, що єї тут нерадо бачать і буде єї прикро, що приїхала до злих свояків.

— Алеж противно, она для нас дуже милий гість — сказала пані Гардман. — Але коли чую, як она нищить своє власне щастє, то мушу їй сказати свою гадку.

— Я була би вам дуже вдячна, коли-б ви менї позволили остати тут кілька днів — просила Лїся несьміло.

— Кілька днїв! Можеш бути у нас і цїлий рік. Нїхто не пожалує тобі їди, ні напитку.

— Дякую вам, люба тїточко. Але я лиш на кілька днїв скористаю з вашої доброти; лиш доки не огляну ся і не пораджу ся, як маю устроїти своє житє. Я не поріжнила ся з панною Блєк. Люблю єї цїлим серцем і буду єї до смерти любити. Але не можу вернути до Тенґлї Манор.

— Менї здаєть ся, що тут розходить ся о якогось любка — сказала пані Гардман, глядячи поважно на братаницю.

— Очвидно що так. Диви, як она почервонїла.

— Того вже за богато, тїтко! — крикнула обурена Джессі. — Мучить єї і мучить, а она така бідна. Не роби собі нїчого з того, Лїсю. Коли виспиш ся, встанеш сьвіжа і весела. Завтра підемо обі на прохід через цїлий Блекфорд і побачиш всї вистави в склепах. То розвіре тебе по твоїм нуднім селї.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		**День**
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_6$ до $^{20}/_9$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мукачa, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

До Львова

посп.	особ.	
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова. Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Косови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі иншi, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 53, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні Б. Лоньиьского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).